

Prædiken til Juleaften 10.00 på plejehjemmet, 14.45 i Lihme og 16.00 i Rødding

76 – Det kimer nu

120 – Glade jul

99 – Velkommen igen Guds engle små

121 – Dejlig er jorden

- Han er da ligeglad med os, fløjtende ligeglad; vi betyder ingenting, vi kunne ligeså godt være myg eller kakerlakker.

- Det er jo himlens og jordens skaber, du taler om ... sagde Jonathan ... måske burde du...

Efraim spyttede ind i bålet, trak kappen tættere om sig og fnøs.

- Himlens og jordens skaber. Næh, du. Jeg er er holdt op med at regne med ham, han regner jo ikke med os. - Se på os! Se på dig selv! Dag og nat passer vi de elendige får, har knapt nok til føden, har adgangsforbud til templet, fordi vi bestandig bliver urene ved vores arbejde; når vi kommer gående, ser man på os på samme måde som på vore får. Kan du finde nogen mere elendige end os?

Jonathan svarede ingenting, heller ikke Malakias, der sad og roede i bålet med pind, sagde noget.

Næh, fortsatte Efraim, alt det vrøvl om Davids-ætlingen – og jeg skal komme efter dig ” ... det tyngende åg, stangen over deres skulder...” der brækkes - hæ - og ” ... folket, der vandrer i mørket, som skal se et stort lys...”. Smukke ord, men tomme. Tomme og noget forbistret vrøvl.

Da løftede Malakias pludselig blikket og så på Efraim, hans stemme var ganske lav.

- Jeg ville nu nødig undvære de ord, sagde han. Uanset hvor elendige vi er er, er vi dog Guds folk og uretten har aldrig været Guds vilje med verden, vel?

-I så fald synes jeg snart han kunne gøre noget. Ord er fint, men hvis ikke han handler - gør noget - så giver jeg ikke meget for dem, sagde Efraim.

- Hvordan tænker du da, Gud skulle handle i verden?

-Det er da nemt at se, fortsatte Efraim – han kunne fx begynde med at smide romerne ud, hakke Herodes og alle hans pampere ned, give en sæk denarer til alle fattige. Hvor svært kan det være?

- Og når han så havde gjort det? Hvad da? Det var Jonathan, der spurgte, tror du så ikke bare, der ville

komme nogen andre? Tror du ikke, det hurtigt ville blive det samme igen?

Efraim stirrede ind i bålet, som om han slet ikke havde hørt Jonathans spørgsmål. I stedet brød Malakias ind:

- Jeg tror, det er menneskers hjerter, der skal forandres, ellers dur det ikke. Og jeg tror, de smukke ord ikke kun er ord. Jeg tror, Gud har lagt virkelighed ind i ordene. Og Ord har altid betydning. Det er vel ikke lige meget om jeg siger til dig Efraim - hører du hvad jeg siger – at du er en elendig fårehyrde eller jeg siger, at du hører til i Guds folk og de, der vandrer i mørket skal se et stort lys ... det er da ikke lige meget, synes du? Det er da ikke lige meget, om vi håber på Gud og tror, at *han* i hvert fald ikke har glemt os. Eller vi tænker, at vi bare er usle og elendige og at der ingen mening er med nogen ting?

Efraim sendte endnu en spytklat ind i flammerne og fik bålet til at syde; måske ville han have sagt noget, men i så fald glemte han det.

”Det folk, der vandrer i mørket skal se et stort lys...”

- - -

Kan man vide, at det er en engel fra Gud, man har foran sig, når man aldrig før har mødt én?

Og kan man tro på, at Gud har flettet sit liv sammen med vores, og at det er dét, julen handler om?

Kan man tro på, at vi er med i en langt større fortælling end vores egen, og at meningen er lagt i vore hjerter som den godhed, vi skal vandre i?

Kan man? Kan man tro på Gud, på alle de smukke ord?

Kunne Efraim?

I hvert fald gik han med, rejste sig fra bålet, lod får være får og fulgte med Jonathan og Malakias til stalden, som enhver i Betlehem vidste, hvor lå.

Måske blev han skuffet over, at englen bare havde sendt dem hen for at se et lille barn - som om der aldrig før var født et barn i verden.

Eller også mærkede han det, at Gud har flettet sit liv sammen med menneskers liv, da Jesus blev født. Og

at meningen er lagt i vore hjerter som den godhed vi skal vandre i.

Under alle omstændigheder må nogen have fortalt denne her sære julehistorie om hyrderne på marken videre, hyrderne der var så betydningsløse, at de nærmeste levede på samfundets kant. – Og hvem andre end de selv ville have syntes, at det var en vigtig historie, når ingen ellers regnede dem? Om hvordan de sad der ude på marken og pludselig stod englen der med sit: Vær ikke bange! Og derefter kom engle i læssevis og sang fra himlen, sang så smuk, at de glemte alt, hvad der var ondt og grimt i verden, sang så forunderlig at de et øjeblik vidste, hvad himlen er, sang så underfuld, at der ikke var tvivl i deres hjerter, da de så det lille barn, ikke engang hos Efraim.

De tænker, at han er Gud, at det spæde barn er Gud, der har flettet sit liv sammen med vores liv. Som man fletter et julehjerter. Og at meningen er lagt i vore hjerter som den godhed, vi skal vandre i.

Jeg tror, hyrderne fortalte det videre, som de havde hørt og set. Ja, i grunden tror jeg, at det var Efraim, gjorde det, hvis jeg skal være helt ærlig.

For jeg kan næsten høre ham tilføje, efter at have fortalt sin beretning til ende:

”... ja det er jo fordi ham deroppe - eller hernede skulle jeg nok sige herefter, for nu er han her jo - mener vi har betydning, fordi han regner med os. Det ikke til at misforstå. Og hvem andre end Vorherre selv ville i øvrigt få den forrykte idé at sende sin engel til nogle hyrde?

... Det folk, der vandrer i mørket skal se et stort lys ...